

Z sentencji wyroku wydanego w wyniku skargi (T-831/14) nie wynika żadne ograniczenie ani w odniesieniu do wiarytelności, ani w odniesieniu do okresu czy kosztów.

Jedynе zobowiązanie, wiarytelność wynikająca z umowy o subwencionowanie, stanowi jedyny tytuł egzekucyjny.

Nie ma sensu, aby Sąd ustalał ostatecznie wiarytelność, aby później wierzyciel ostatecznie podnosił, że nie zostały wliczone wszystkie kwoty.

Jeżeli przedmiotem skargi jest wiarytelność umowna przysługująca Komisji wobec dłużnika, właściwość Sądu do ustalenia wiarytelności wyklucza uprawnienie Komisji do wystawiania tytułów, które przewyższają wyrok.

(¹) EU:T:2019:453.

(²) zob. sprawa C-14/18 P

Odwwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 18 czerwca 2019 r. w sprawie T-624/15, European Food i in./Komisja, wniesione w dniu 27 sierpnia 2019 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-638/19 P)

(2019/C 348/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche, Agent, P.J. Loewenthal, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: European Food SA, Starmill SRL, Multipack SRL, Scandic Distilleries SA, Ioan Micula, Viorel Micula, European Drinks SA, Rieni Drinks SA, Transilvania General Import-Export SRL, West Leasing International SRL, Królestwo Hiszpanii i Węgry

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) z dnia 18 czerwca 2019 r. w sprawach połączonych T-624/15, T-694/15 i T-704/15, European Food i in./Komisja (¹);
- oddalenie części pierwszej zarzutu pierwszego i części pierwszej zarzutu drugiego podniesionych w sprawie T-704/15;
- oddalenie części pierwszej i drugiej zarzutu drugiego podniesionego w sprawach T-624/15 i T-694/15;
- przekazanie spraw połączonych T-624/15, T-694/15 i T-704/15 Sądowi do ponownego rozpoznania w celu zbadania zarzutów, które nie zostały jeszcze rozpatrzone;
- orzeczenie, że rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

W zarzucie pierwszym odwołania Komisja podnosi, że Sąd naruszył prawo poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 108 TFUE lub rozdziału 2 załącznika V do aktu o przystąpieniu Rumunii (²), a także poprzez błędną prawną kwalifikację okoliczności faktycznych polegającą na stwierdzeniu, że Komisja nie była uprawniona do wydania zaskarżonej decyzji (³).

- Tytułem głównym Komisja podnosi, że Sąd niesłusznie stwierdził, iż środkiem, poprzez który Rumunia przyznała pomoc na rzecz braci Miculów, jest uchylenie programu zachęt z dnia 22 lutego 2005 r. W rzeczywistości to wypłacenie przez Rumunię odszkodowania przyznanego z tytułu uchylenia tego programu po przystąpieniu Rumunii do Unii stanowiło przyznanie pomocy na rzecz braci Miculów.
- Tytułem ewentualnym Komisja podnosi, że nawet gdyby Sąd słusznie stwierdził, iż środkiem przyznającym pomoc było uchylenie programu zachęt przez Rumunię (*quod non*), Komisja i tak była uprawniona do wydania zaskarżonej decyzji na mocy załącznika V rozdział 2 aktu o przystąpieniu Rumunii.

W zarzucie drugim odwołania Komisja podnosi, że Sąd naruszył prawo poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 2 aktu o przystąpieniu Rumunii oraz zasad stosowania prawa Unii *ratione temporis* lub poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie układu europejskiego z 1995 r. ⁽⁴⁾ oraz poprzez błędną prawną kwalifikację okoliczności faktycznych, polegającą na stwierdzeniu, że prawo Unii nie ma zastosowania do przyznanego odszkodowania.

- Tytułem głównym Komisja podnosi, że Sąd niesłusznie stwierdził, iż prawo Unii nie ma zastosowania do przyznanego odszkodowania ze względu na to, że okoliczności faktyczne będące podstawą tego odszkodowania zaistniały przed przystąpieniem. W rzeczywistości to przyznanie odszkodowania stanowi późniejsze skutki sytuacji zaistniałej przed przystąpieniem w rozumieniu zasad dotyczących stosowania prawa Unii *ratione temporis*.
- Tytułem ewentualnym Komisja podnosi, że nawet gdyby Sąd słusznie stwierdził, iż przyznanie odszkodowania nie stanowi późniejszych skutków skutki sytuacji zaistniałej przed przystąpieniem (*quod non*), prawo Unii i tak miałyby zastosowanie do przyznanego odszkodowania, ponieważ układ europejski z 1995 r., stanowiący część prawa Unii, ma zastosowanie do wszystkich okoliczności faktycznych będących podstawą tego odszkodowania, zaistniałych przed przystąpieniem.

W zarzucie trzecim odwołania Komisja podnosi, że Sąd naruszył prawo poprzez błędną wykładnię art. 107 ust. 1 TFUE i niewłaściwe zastosowanie art. 64 ust. 1 (iii) układu europejskiego z 1995 r., ponieważ stwierdził, że w zaskarżonej decyzji przyznanie odszkodowania przez trybunał arbitrażowy zostało błędnie zakwalifikowane jako korzyść.

- Po pierwsze, Sąd niesłusznie stwierdził, że Komisja nie była uprawniona do wydania zaskarżonej decyzji i że prawo Unii nie ma zastosowania do udzielonej korzyści.
- Po drugie, Sąd nie zbadał wszystkich przedstawionych w zaskarżonej decyzji argumentów świadczących o tym, że Rumunia przyznała korzyść na rzecz braci Miculów. Argumenty, które nie zostały zbadane, same w sobie wystarczają, aby uzasadnić istnienie korzyści.

⁽¹⁾ EU:T:2019:423

⁽²⁾ Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz.U. 2005, L 157, s. 203).

⁽³⁾ Decyzja Komisji (UE) 2015/1470 z dnia 30 marca 2015 r. w sprawie pomocy państwa SA.38517 (2014/C) (ex 2014/NN) wdrożonej przez Rumunię – Orzeczenie arbitrażowe w sprawie Micula przeciwko Rumunii z dnia 11 grudnia 2013 r. (Dz.U. 2015, L 232, s. 43).

⁽⁴⁾ Układ Europejski ustanawiający stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Rumunią, z drugiej strony (Dz.U. 1994, L 357, s. 2).